

готова да бѣга отъ сѣнката си: майчината любовъ заговори въ нея. Викътъ на нейното дете ѝ даде геройска смѣлость и съ единъ скокъ тя се нахвърли върху змията. Тупъ! — удари я тя съ заднитѣ си нокте, и този ударъ накара змията да се свие отъ болка и да засъска отъ злоба.

„Мамо!“ — запищя зайчето съ слабъ, прегракналъ гласъ. И майката сѣ налиташе още и още веднажъ и удряше все по-силно и по-свирепо, докато най-после змията пусна ухото на малкото зайче, като се стараеше да ухапе майката, когато тя прескачаше презъ нея.

Лоша ставаше работата на змията. Като събираше сили за ново нападение, тя съвсемъ отпусна отъ своитѣ тѣсни обятия малкиятъ дългоушко, който веднага избѣга въ храститѣ, едва дишащъ и страшно уплашенъ, но цѣлъ и невредимъ. Само лѣвото му ухо бѣше силно раздрано отъ зжбитѣ на страшната змия. Сега Зайката постигна това, което искаше, защото тя не се биеше нито за слава, нито за отмъщение, а само за да спаси своето мило дете. Тя сжщо хукна изъ гората, а нейното зайче препускаше следъ нея, като се ржководѣше отъ нейната бѣла опашка, която му служеше като бѣлъ маякъ, докато се укриха въ безопасно кжтче на родния шумалакъ.

Пр. К-въ

